

BERNA DURMAZ

Karayel Üşümesi

2. BASKI

♥ can
öykü

BERNA DURMAZ

KARAYEL
ÜŞÜMESİ

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2016

2. basım: Şubat 2016, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16, Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-2997-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750729973

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

BERNA DURMAZ

KARAYEL
ÜŞÜMESİ

ÖYKÜ

♥can

Berna Durmaz'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Tepedeki Kadın, 2011

Bir Hal Vardı Sende, 2012

Bir Fasit Daire, 2013

BERNA DURMAZ, 1972'de Kırklareli'nde doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. Öyküleri 1995'ten bu yana *Kopuş*, *Adam Öykü*, *Notos* ve *Sözcükler* dergilerinde yer aldı. İlk öykü kitabı *Tepedeki Kadın* 2011'de yayımlandı. *Onu*, *Bir Hal Var Sende* (2012) ve *Bir Fasit Daire* (2013) izledi. *Bir Fasit Daire* 2014 yılı Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu.

Eşim Selçuk Mehmetođlu'na, sonsuz sevgisi için...

İçindekiler

Çor	13
Sünger Gibi Delikli	19
Azad	25
Atın Ölümü	31
Ayakkabılarımın Burnu	35
Bir Mahzen Dolusu Çiçek	41
Lel	45
İhtimal	49
Ses	53
Çiğ Tor Tarazlı	57
Sarmaşık	61
Dökme Kurşundan Sakal	65
Üşüyorum	71
Gömu	75
Yazımız	79
Kuş Kulesi	83
Bir Güzellik Masalı	89

ÇOR

Ev içleri zonklamalı damarıymış ömrün. Annem hep derdi, şimdi anladım. Kim el atar da keser çürümüşü, tıkanmış? El olan verse cerrah bıçağını, iyilik sayacağından vermez. Bekler ki ah dolsun diline.

Açığı kapanmamışı almayacaksın kapına, şimdi anladım. Yok sayar tüm olmuşu, gönenmiş. Eksiği içinden bakar etrafa. Acısı, haset olur dinmek için. Ne desen ne yapsan havaya bir üfürümlük toz.

Bu kadarını bilirdim de yine de, Zahir kapıya çöküp tizden ünleyince, yok sayamadım kapıyı. Ardını. Ardında ona bıçak gibi çekilen günleri. Sesleri. Küfürleri.

Zahire bir çorlu candı çünkü. Ömrünün yarısı boşluğa yazılmış. Öteki yarısı ele emanet. O da taşla ezim ezim, çürüğe çıkana dek ezmiş. Bir sıkımlık canı kalmış Zahire'nin. Ölse salası okunmaz, kefene sarılmaz. Ölme- se, ağzının içi durduğu yerde kıvrım kıvrım sinek larvası.

Ayhan'la aldık kapıdan. Kuş gibi uçurup başköşeye oturttuk. Bütün gece ağlamışlığını unuttu, şaşkın öyle baktı bir bana, bir Ayhan'a, bir Ayhan'a. Bir ben koştum sırtının terine havlu için, bir Ayhan sancıyan göğsüne bakası...

"Dur," dedim Ayhan'a, "ben bakarım."

Günlerce suyunu, yemişini önünden eksik etmedik.

Kabın kacağın içine gizliden tükürse de ağırsamadan yıkayıp paklayıp önüne geri koyduk.

Sevmem aslında ben bu kadını. Yana taşındıkları ilk gün kapıya gelip fırça almıştı benden. Bir daha geri vermedi. Kaç kez sordum, yok. En sonunda, kuburu yıkadım onunla, istersen vereyim, dedi. Bir daha ister miyim? Yüzüne bakmadım.

Gelip divana çöreklediği gün de bir fenalık çöktü içime. Arsız, üslupsuz. Ne yol ne yordam. Ne utanma ne sıkılma. Ev sıcakmış, neresi sıcak, durduk yere soyundu dökündü. Sarkık memesinin çatalı için tişörtünü alttan çekti çekeledi. Ayhan desen, görmemişin budalası. Gözünü kaçıracağına, dikip dikip.. Ya sabır, dedim.

Eve ağır bir koku sindi geldiğinden beri. Kullandığı eşyayı, dokunduğu yerleri sabunlu sularla yıkadım her gün. Tutam tutam saç topladım halıdan. Yoluk yoluk saç. Kara bir atkuyruğu, kafası kadar saçı var Zahire'nin. Yuvarek bir tepsi yüzü, iki sıkım avurtları, pörtlek gözleri. Kapkara aralıklı dişleri. Soluğunu say ki kedi leşi.

Ne yaparsın, can. Geldiği ilk akşam acıdan inledi. Kocasını böbreğine vurmuş tekmeyle. İkinci akşam bir ilenç tutturdu. Yeri göğü inletti. Yandaki eve, evde bir odun direği kocasına duyurmak için seslendi.

“Bırakalım bu kadını, alsın kocası,” dedim Ayhan’a.

Yufka yüreklidir kocam.

“Alsın da vursun mu?” dedi.

“Vursun bize ne?”

Ya dayanırsa kapımıza adam, karımı verin deyip, o öfkeyle Ayhan’a, bana... Ya bize tutarsa öfkesi. Bela bir kör yılan. Nereye sarılırsa orayı sokar. Yalvardım Ayhan’a, bıraksın diye başımızdan Zahire’yi.

“Gelsin isterse, göreceği var,” dedi Ayhan.

Durup durup efelendi. Bir Zahire cınlattı ortalığı, bir Ayhan. Çöreklenmiş yılan gibi boynunu uzatıp dinledi. Yandaki evde çıt yoktu. Zahire'nin odun direği kocası

daha ilk günden toplayıp tasını tarağını kaçmış meğer buralardan. Korkmuş olacak. Zahirde ölür, ölür de dirinin hayrını görmeyen adam, ölüsü yüzünden hapsi boylar. Evin kirasını ödememiş, bir satımlık eşya bırakmamış adam. Zahirde'yi yarı ölü başımıza öylece bırakıp gitmiş.

Zahire, kocasının eşyayla birlikte gittiğini duyunca bir oh çekti. Oturduğu köşeye daha bir yerleşti.

Ayhan'a, "Gönderelim şunu," dedim.

"Kış günü kadın nereye bırakılır," dedi. "Bırakalım da dunsun mu?"

"Dunsun bize ne?"

Ev tek göz oda, biz divandaydık. O, sobanın yanına attığımız yer yatağına yerleşti. Sıcağı görünce iyice gevşedi Zahire. Morlukları geçti, böbreği iyileşti, yüzüne allı pembeli bir renk geldi. Evin içinde parmak uçlarına basarak hoplayarak yürümeye başladı. Üstünde başında yok. Bir gün baktım, en güzel elbisemi dolaptan alıp giymiş.

"Ses etme," dedi Ayhan, "düşmüş garip, biraz gün görsün."

Ses etmedim. Dişim dudağımı kesti.

Yaptığım yemeği beğenmez oldu Zahire. Bir gün de kaldırıp çöpe attı bir dolu tencereyi. Ben yaparım, sen oyalan, dedi. O günden sonra mutfak Zahire'nin oldu. Kapısına gitsem kışkışladı beni. Ellediğime söylenir oldu. Tabağın bardağın yerini değiştirmişim, yerleri kirletmişim. Yaptığı yemek değil, duru suya patates, taneler içinde yüzüyor. Köfteleri kafam kadar, sert. Ayhan, erzağı getirip ona bırakıyor, ne eksik varsa ona soruyor. Sinirim bozuldu, tabakların üçünü kırdım, çöp torbasını yere boşalttım. Öfkesinden deliye döndü. Bir ke-yif de beni aldı.

Gitsin artık, diye bağırdım Ayhan'a. O gün Zahire'nin böbrek ağrısı üsteledi. Kıvrandı güya, numaradan. Ayhan üzüntüden etrafında pervane oldu.

Bir gün de kapıya bir kadın geldi. Ezik büzük, çekingen. Zor duyulur konuştu.

“Zahire Ablam buradaymış, ben dayısının kızıyım.”

Girdi, oturdu dayı kızı. Zahire önce mutfaktan çıkmadı. Nazlanarak geldi sonra.

“Annem, diyor ki,” demeye kalmadan kız, Zahire bağırdı.

“Bak Songül,” dedi. Kızın adı Songül’müş. Bana dayımı de; ancak anan orospusunu anma yanımda,” dedi.

Kız sustu. Benim oturduğum sandalye eridi, eridi ben içine girdim, bir ufacık kaldım. Hiç çıkmasaydım oradan da Zahire’yi duyup görmeseydim.

Yağdı, esti, gürlledi. Kızı dertop edip kapının dışına bıraktı. Sonra bir keyifle, “Sana çay getireyim, içer misin,” diye sordu. Ağzında bir türküyle mutfağa gitti.

Ben, beş dakikalığına yan komşuya uğramış da, çay içip gidecek misafir tedirginliğiyle oturuyordum sandal-yenin ucunda.

Çayla geldi.

“Bunun anası var ya,” dedi. “Babamla az düzüşmedi anamın yatağında.”

Bu kadarına dayanamazdım artık. Ağzıma geleni söyledim. Git, dedim, defol, dedim. İki parça eşyasını fırlatıp attım dışarı. Hiç tınmadı.

“Ayhan gelince konuşuruz,” dedi.

“Konuşalım,” dedim.

O günden sonra ne Ayhan konuştu beni ne Zahire. Demeye kalksam ikisi de sırtını dönüp gider oldu. Ben kendi kendime konuştuğumla kaldım da, sonunda evin duvar diplerinde gezinen hamamböcekleri gibi duyar oldum kendimi. Zahire’nin tel süpürgeyle evi hart hurt süpürüşlerinin birinde, bir süpürge darbesiyle beni dışarı atacağı günü bekler oldum.

Bir akşam, Ayhan elinde koca bir kutuyla geldi. Yeni

televizyon almış. Duvara asılanlardan. Eskisinin nesi vardı? Zahire uçu tu sevincinden, tam istediğim gibi, dedi. Karşısına geçti kuruldu. Gece geç saate kadar seyretti. Kapat, diye bağırdım tınmadı beni.

“İlişme,” dedi Ayhan. “Avunsun garip.”

Uyumuşum. Gecenin bir vakti gözümü açtım ki sesler kesilmemiş daha. Televizyonu açık mı unuttu derken baktım kapalı. İniltili bir ses daha... Zahire'nin böbreği üstelediyse... Can işte, acısı tuttu mu da yüreği dayanmıyor insanın.

“Zahire,” diye seslendim yattığım yerden.

“Hı,” dedi acılı.

Kalktım. Karanlıkta el yordamıyla yatağına yürüdüm. Beni görünce yorganı araladı. Gözüm dışarıdan gelen az ışıktta bir karaltı daha seçti yorganın altında. Zahire'nin başından başka bir baş daha. Ayağıyla hepten attı yorganı üzerinden. O saat, o karanlık oda nasıl ışığa kesti de ben apaçık gördüm. Ayhan, anadan üryan Ayhan, kımıl kımıl oynaşıyor kadının üzerinde. Zahire iki sopa bacağıyla sarılmış beline de eti kat kat açılmış. Ayhan kaybolmuş katların arasında. Nasıl saplanmış ki içine, ne beni gördü Ayhan ne içinden çıkabildi kadının. Acı acı inledi.

İniltiye Zahire'nin, yattığı yer yatağını hak etmenin kokulu kahkahası karışıyordu.

Kadın, giderek bir kara taşa dönüşmüş oturduğu yerde. Şuncacık kadın ağırından bir taşa dönüşmüş. Parlağından, sünger gibi deliklişinden. Göz diye yüzüne iki kara delik gelmiş de öyle bakıp duruyor...

Bir önceki kitabı *Bir Fasit Daire*'yle 2014 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü kazanan Berna Durmaz, yeni öykülerini topladığı *Karayel Üşümesi*'yle yeniden okurun karşısında. Durmaz, yaşamın içindeki çelişkileri, yanılgıların yol açtığı fantastik görünüşleri kovalıyor. Küçük kasabaların, kenar mahallelerin nabzını tutuyor. Yakından kavradığı yaşamlara tanıklık ediyor. Kadınların, yoksul erkeklerin, çocukların dilini, kendi işlek, renkli, şiirli, masalsı diliyle harmanlayarak yazıyor öykülerini. Kendi öykü anlayışını bir adım ileriye taşımasını da biliyor. Severek okuyacaksınız.

Kapak tasarımı Franz Marx

 can

can yayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinlari

ISBN 978-976-03-2993-2

9 789750 729973